

Sygn. akt IV CSK 301/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko S. K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę
oraz sprawy z powództwa wzajemnego S. K.
przeciwko Z. K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt I ACa 187/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego wzajemnego Z.K. od wyroku Sądu pierwszej instancji zobowiązującego go do przeproszenia powoda wzajemnego S.K. za nazwanie go konfidentem i donosicielem.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego, że pozwany wzajemny nie obalił domniemania bezprawności naruszenia dóbr osobistych powoda wzajemnego, gdyż nie wykazał prawdziwości swoich zarzutów ani złych intencji czy niskich pobudek obrażonego jak również tego, że działał w obronie uzasadnionego interesu społecznego.

W skardze kasacyjnej pozwany wzajemny jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje „istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów art. 24 § 1 k.c. co do zakresu pojęcia bezprawności naruszenia, a mianowicie wyjaśnienia: 1. czy podawanie prawdziwych informacji o innej osobie w sytuacji gdy brak jest uzasadnionego interesu w ich podawaniu i nie ma ono na celu szykanowania tej osoby wyłącza bezprawność naruszenia dóbr osobistych? oraz 2. czy naruszenie dóbr osobistych polegające na podawaniu prawdziwych informacji skutkować powinno wyłączeniem przyznania ochrony prawnej osobie, której dobro zostało naruszone?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni określonego przepisu prawa. Wymaga to przedstawienia występującego zagadnienia prawnego przez jego odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa oraz ustalonego w sprawie stanu faktycznego, wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny i uniwersalny

charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Natomiast powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości oraz ich zakresu, wykazania, że mają one poważny charakter, a mimo to nie doczekały się zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy albo przedstawienia rozbieżnych orzeczeń sądowych zapadłych w wyniku dokonania różnej wykładni określonego przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał tych okoliczności.

Nie przedstawił bowiem pogłębionej analizy zagadnienia ani problemów interpretacyjnych, nie wskazał żadnych kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie wywołuje jak również nie wykazał, że mają one tak poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, który do tej pory tego nie uczynił.

Przede wszystkim jednak skarżący przedstawił zagadnienie i problemy interpretacyjne na tle okoliczności, które w sprawie nie występują, bowiem nie chodzi w niej o sytuację „podania prawdziwych informacji o innej osobie”, jak wskazano w zagadnieniach, lecz – jak ustaliły Sądy obu instancji – o użycie wobec innej osoby obraźliwych epitetów, których prawdziwość nie została wykazana. Ustalenia te są wiążące dla Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i zagadnienie prawne może być budowane tylko na ich gruncie, bowiem jedynie w takiej sytuacji wyjaśnienie abstrakcyjnych wątpliwości prawnych będzie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a tylko takie zagadnienie prawne może być wskazane jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od tego skarżący pominął także, że oba przedstawione zagadnienia były już wielokrotnie przedmiotem oceny i wypowiedzi Sądu Najwyższego (porównaj między innymi wyroki z dnia 19 września 1968 r. II CR

291/68, OSNCP 1969/11/200, z dnia 22 grudnia 1997 r. II CKN 546/97, OSNC 1998/7-8/119, z dnia 18 stycznia 2013 r. IV CSK 270/12, OSNC 2013/7-8/94 i z dnia 21 maja 2015 r. IV CSK 557/14, niepubl. oraz uchwałę siedmiu sędziów z dnia 18 lutego 2005 r. III CZP 53/04, OSNC 2005/7-8/114).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.